

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

den gamle afdeling genoptage sin virksomhed og standse den nye afdeling, idet det måtte findes urimeligt, at staten fortsat skal være inde i en ubegrænset hæftelse for krigsrisikoen for danske skibe. Det måtte på den anden side være klart, at den i behold værende del af den oprindelige garantikapital på 55 mill. kr. ikke kunne anses for at være tilstrækkelig til at danne et forsvarligt kapitalgrundlag for en krigsforsikring af hele den danske flåde, hvis forsikringsværdi med de nuværende skibspriser ligger på ca. 1,2 milliarder kr. og i løbet af de nærmeste år må antages at være vokset til 1,7—1,8 milliarder kr. som følge af gennemførelsen af de forskellige rederiers genopbygningsprogrammer.

Opgaven måtte derfor være at tilvejebringe et stærkere kapitalgrundlag. Efter nogle indledende drøftelser med repræsentanter for rederierhvervet udarbejdede man derfor et reorganisationsforslag, der går ud på følgende:

Den nye afdeling af instituttet ophører med sin virksomhed pr. 31. marts 1949, fra hvilket tidspunkt den gamle afdeling af instituttet genoptager sin virksomhed. Den del af overskuddet i den nye afdeling, som efter loven af 29. april 1940 ville tilfalde staten og de redere, der skal fortsætte som garanter, overføres til det reorganiserede institut som reservefond.

Den tabte del af garantikapitalen, 55 mill. kr., afskrives, og garantierne tegner ud over deres hidtidige garanti en ny garanti på 27½ mill. kr., fordelt i samme forhold som den oprindelige kapital, d. v. s., at staten yderligere tegner 15 mill. kr., de danske forsikringselskaber 1 250 000 kr., det i lov nr. 183 af 4. maj 1939 § 1 nævnte konsortium 1 250 000 kr., medens 10 mill. kr. fordeles på rederierhvervet. Den egentlige garantikapital vil herefter udgøre 82½ mill. kr., hvortil vil komme det fra den nye afdeling overførte overskud.

Herudover tegner staten en subsidær garanti på 150 mill. kr., der først kan blive effektiv, når hele den egentlige garantikapital er fuldt indkaldt. Det beløb, som staten måtte komme til at indbetale i henhold til den subsidiære garanti, skal i likvidationstilfælde dækkes forud for den egentlige garantikapital, ligesom dette beløb, såfremt instituttet fortsætter sin virksomhed, skal tilbagebetales, forinden der kan blive spørgsmål om at tilbagebetale nogen del af den egentlige garantikapital. Det er endvidere et led i reorganisationsplanen, at den del af garantikapitalen, der pålignes

rederierhvervet, 30 mill. kr., skal fordeles på de enkelte rederier i forhold til rederiernes samlede tonnage pr. 1. april 1949.

Dette forslag har været drøftet såvel med rederierhvervet som med de to øvrige garantigrupper, der alle har tiltrådt forslaget. Man kunne naturligvis rejse det spørgsmål, om det overhovedet er nødvendigt at have et særligt krigsforsikringsinstitut for skibe. Der er dog ingen tvivl om, at dette spørgsmål må besvares bekræftende. Erfaringen viser, at der stadig er en ret antagelig minifare i de europæiske farvande, og helt rolige kan man vel heller ikke sige at forholdene ude i verden er. Der har da heller ikke indenfor rederikredse været nogen tvivl om nødvendigheden af at opretholde et dansk krigsforsikringsinstitut. Da det må anses for givet, at der endnu i en årrække vil være grund til at opretholde en krigsforsikring for danske skibe, foreslås det, at ordningen foreløbig skal have gyldighed til udgangen af året 1951.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling.

Jeg skal endvidere anbefale forslag til lov om forlængelse af lov nr. 184 af 4. maj 1939 om forsikring af varer og fragt mod krigsfare til søs. Denne lov blev i året 1948 foreslået forlænget indtil udgangen af 1949, men i det af landstinget om forslaget nedsatte udvalg fremkom der ønske om, at det måtte blive undersøgt, om de private forsikringselskaber ikke nu måtte være i stand til at overtage dækningen af krigsrisikoen for varetransporter, og loven blev derfor kun forlænget indtil udgangen af indeværende måned.

Handelsministeriet har derefter drøftet det rejste spørgsmål med Assurandør-Societetet og Foreningen af danske Søassurandører, der har erklæret, at de ikke er i stand til at overtage dækningen af krigsrisiko for varer, der transporteres over søen. Spørgsmålet om lovens forlængelse har endvidere været drøftet med de øvrige garantigrupper, bankerne, handelen og industrien, og der foreligger fra alle sider tilslutning til den forlængelse af loven, som nu foreslås, idet det fra alle sider erkendes, at det endnu ikke er muligt at undvære en dansk krigsforsikring for varetransporter.

På foranledning af nogle i det af landstinget om disse to lovforslag nedsatte udvalg stillede spørgsmål, som måske også ville melde sig i dette høje ting, kan jeg om de økonomiske forhold i krigsforsikringen for varer give nogle talmæssige oplysninger, som iøvrigt er aftrykt i landstings-